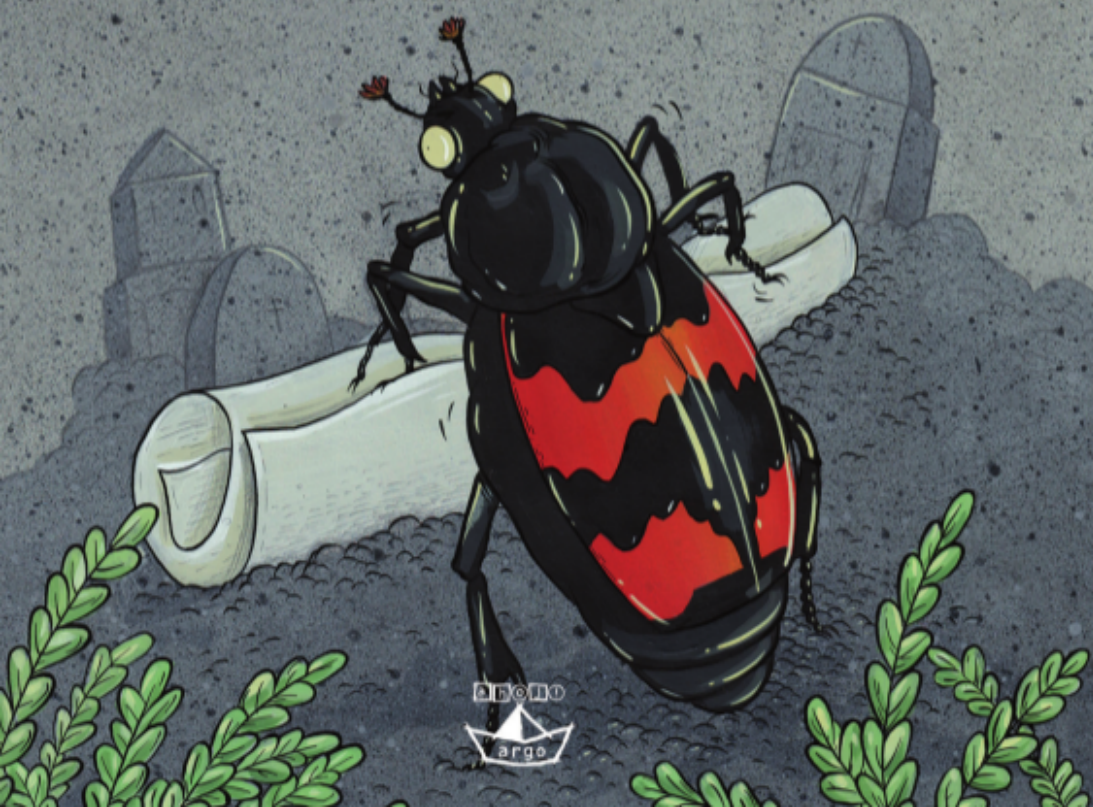

Pavla Horáková

TAJEMSTVÍ HROBAŘÍKŮ

První detektivní příběh
party Hrobaříků

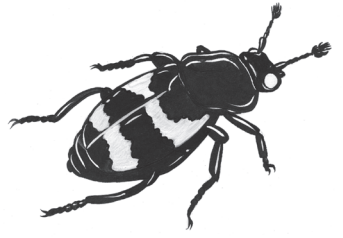
Pavla Horáková

TAJEMSTVÍ HROBAŘÍKŮ

První detektivní příběh
party Hrobařů

© Pavla Horáková, 2010, 2016
Illustrations © Jan Gruml

Těm, kteří tu byli před námi

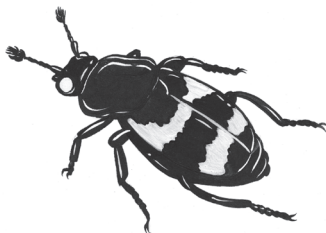
Všechny postavy této knihy jsou smyšlené a ani jejich příběh se nikdy neodehrál.

I když docela klidně mohl...

Mezi třemi čtvrtěmi velkoměsta, mezi nákladovým nádražím, telefonní ústřednou a tunelem metra, ze všech stran obklíčené tramvajovými tratěmi a rušnými ulicemi, leží ústřední městské hřbitovy. Z výšky vypadají jako střapatý zelený koberec natažený mezi kostičkami stavebnice. Někdejší morový hřbitůvek vznikl daleko za hradbami města, ale za staletí hrobů přibylo a hřbitovy dávno pohltilo velkoměsto. Sešly se tu snad dva miliony duší; mluví spolu desítkami jazyků a modlí se k mnoha bohům. Mýlí se, kdo čeká, že na hřbitovech najde jenom zánik a smrt. Zrovna tady je kolikrát živo až příliš. Zeleň se dere ke slunci, v korunách stromů není ani chvilku klid a lidmi, těmi se to tu jen hemží. Ne všichni ale přicházejí s dobrým úmyslem. A právě kvůli takovým jsou městské hřbitovy hájemstvím jednoho prastarého tajného společenství...

1. kapitola

Anežka

Říjnové slunce klouzalo po střechách činžáků a ještě docela příjemně hřálo. Vzduch byl nasycený jednotvárným hukotem křižovatky, kterou všemi směry bez ustání proudila auta i tramvajové soupravy.

„Kam vejráš, ženská?“ Nevrlý výkřik přehlušil rámus dopravy i hudbu z reproduktoru na stěně obchodáku ze skla a betonu.

Klára seděla na obezdívce záhonku před nákupním centrem a dívala se, jak starší paní uhýbá autu s nerudným řidičem a honem pospíchá přes silnici, aby už byla na protějším chodníku. Přecházela mimo zebru, ale na tom nebylo nic tak zvláštního. I když vypadala jako úplně normální městská babička, bylo na ní něco neobvyklého. Ta stará paní totiž nesla v ruce hrábě. Nevídaná věc, tady uprostřed velkoměsta. Rozmrzelý šofér, kterému málem vběhla pod kola, ještě pro jistotu zatroubil. Pak vytáhl okýnko a šlápl na plyn, aby už byl z křižovatky pryč. Klára se za autem chvíli dívala a už si ani nevšimla, jak stará dáma s hráběmi obchází červenobílé zábradlí podél chodníku. Pustila příhodu z hlavy a dál znuděně sledovala, jak lidé proudí do nákupního

střediska a zase ven. Tenkrát odpoledne uprostřed babího léta by si ani náhodou nepomyslela, že se od té chvíle začnou v jejím životě dít neobyčejné věci.

Ale protože nic takového nemohla tušit, přemýšlela Klára o tom, že tu na holky ze třídy asi vážně čeká zbytečně. Měly se tu po vyučování sejít a vyrazit do obchodů. Jenže spolužačky nikde a samotné se jí do obchodáku nechce. Tak si aspoň koupí zmrzlinu, v klidu si ji sní a pomalu se vydá domů.

Sedla si i s kornoutkem na lavičku u nákupního střediska, hned vedle zdi městského hřbitova. Zastrčila si za ucho pramen tmavých vlasů a naklonila hlavu, aby mohla slíznout kapku tající zmrzliny. Přitom si koutkem oka všimla, že se na vedlejší lavičku někdo posadil. Bezděky se otočila, aby si nově příchozího prohlédla. Seděla tam starší paní. Možná spíš dáma v letech. Měla na sobě světlý plášť, na klíně kabelku a v pravé ruce – zbrusu nové hrábě. Násada z bílého dřeva svítila novotou a kovové kolíky roztažené jako vějíř byly úplně bez poskvrnky. To je přece ta paní, co před chvílí tak nešikovně přecházela! Klára si uvědomila, že na ni asi dost neomaleně civí, a tak rychle sklonila hlavu a po očku se podívala, jestli si jí paní všimla. Bylo jasné, že se na Kláru dívala celou dobu. Pobaveně se na ni usmívala.

„Někdo, kdo měl přijít, nedorazil, vid?“ oslovila ji.

Jak to může vědět, pomyslela si Klára. Navíc ji trochu poplašilo, že na ni paní sama od sebe promluvila. Cizí lidi se přece na ulici neoslovují.

„Hm, tak nějak.“

„Vidíš, tak to jsme na tom stejně. Já jsem se tu taky měla s někým sejít, a nakonec mi nemá kdo pomoci,“ řekla paní a zvedla ruku s hráběmi, aby doložila, co má na mysli.

„Já vám pomůžu!“ vyhrkla Klára, aniž věděla, do čeho jde.

„To budeš moc hodná. Chtěla jsem tady vedle na hřbitově shrabat trochu listí a nevím, jestli bych to sama zvládla. Jsem taková roztřesená, to asi z těch aut. Tenhle svět už pro mě není,“ povzdechla si.

„To nic, já půjdu s vámi,“ nabídla se Klára. Aspoň jí odpoledne rychleji uteče. Ne že by se jí na hřbitov nějak zvlášť chtělo. Vedle nablýskaného obchodáku vypadal jako chudý příbuzný. Oprýskaná zeď, kolem spousta odpadků, které sem zafoukal vítr nebo odhodili kolemjdoucí. I když bydlí nedaleko, na hřbitově byla jenom párkrát, a nijak moc ji nenadchl. Ale dneska je hezky, tak se aspoň projde a třeba si tam nasbírá pár kaštanů a barevných listů, které potřebuje na výtvarku. Hodila si batoh přes rameno, vstala a napřáhla ruku k cizí paní, aby si od ní vzala hrábě.

Paní však Kláře místo náčiní podala pravici a pevně jí stiskla ruku. „Anežka Procházková,“ představila se, „ale klidně mi říkej Anežko.“

„K-Klára Sochorová,“ vykoktala Klára zaskočeně. Nakonec se náradí přece jen chopila a společně vykročily ke hřbitovní bráně za rohem.

Šly hřbitovem pěknou chvíli a párkrát na cestičkách odbočily, takže Klára brzy ztratila přehled, kde vlastně jsou. Když se konečně zastavily, prostírala se před nimi u cesty široká mýtina. Klára v téhle části hřbitova nikdy předtím nebyla. Zvuk dopravy tu už hodně zeslábl a obrys nákupního střediska mezi listím stromů dávno neprosvítal. Všude okolo, kam Klára dohlédla, stály mezi kmeny vzrostlých stromů náhrobní kameny zasažené hustě vedle sebe. Ovšem na palouku před nimi nebyly ani náhrobky, ani stromy. V trávě se rýsovaly jen zbytky kořenů. V klesajícím slunci bylo vidět, jak se tu a tam země vydouvá v místech, kde se pod nánosem zeminy a drnů skrývají

kameny starých náhrobků. Jinde zase ležely stíny v proláklínách, kde se zem sesula do hrobové jámy. Někde dokonce zela černá díra – to když se klenba hrobky propadla a vyžděná jáma ještě nestihla zapadat hlínou. Všude po trávě ležel koberec čerstvě spadaneho listí.

„Co se tady stalo? Kde jsou hroby?“ divila se Klára. Ten výjev si neuměla vysvětlit.

„Byly už moc staré a na světě nebyl nikdo, kdo by se o ně staral,“ odpověděla jí Anežka. „Stromy si tu bujely, jak chtěly. Kořeny prorostly do hrobek, ty se zbortily a nakonec začaly stárnout i stromy a hrozilo, že se ve větru skácí někomu na hlavu. Tak je jednoho dne všechny porazili, ale hrobům to už nepomohlo. No a teď to tu vypadá takhle.“ Anežka se rozhlížela kolem sebe. „Kousek odsud je pochovaná jedna moje známá, tak bych tu ráda aspoň shrabala listí.“

„Vy takhle chodíte pečovat o cizí hroby?“

„Snad tím nikomu neškodím,“ usmála se paní a zadívala se Kláře do očí.

„To určitě ne! To spíš naopak!“ vyhrkla Klára a honem si sundávala batoh, aby se pustila do hrabání.

„Počkej chvíličku, Klárko. Ukážu ti, co přesně budeme dělat. Při hrabání se radši dívej, kam šlapeš, pod listím můžou být kameny nebo cihly a někde třeba kořen nebo kus železa. Taky si dávej pozor, ať nestoupneš do díry. Tamhle u hydrantu je kyblík, do toho budeme listí dávat a nosit ho do kontejneru na rozcestí.“

Klára si teprve teď všimla, že na cestách jsou každých pár metrů rozmístěné kovové nádoby na staré květiny, větve a jiný odpad. Odběhla a vrátila se s plechovým vědrem. Mezitím už se paní Anežka pustila do hrabání. Po pár minutách ji Klára vystřídala a kupa listí jim pěkně narůstala. Po nějaké

chvíli Anežka oznámila, že už to pro dnešek stačí. Klára se trochu podivila, protože z paseky shrabaly sotva cíp.

„To nic, nejsme na to samy, Klárko,“ řekla Anežka zamyšleně. A honem dodala: „Totiž samozřejmě že tu pracují zahradníci, ale určitě se nebudou zlobit, že jsme jim trochu pomohly.“

Klára byla ráda, že už nemusí hrabat, a dál se nevyptávala. Pěchovala shrabané listí do kbelíku, a když byl plný, šla ho vysypat do kontejneru. Když všechno listí odnosila, vrátila se s vědrem zpátky k hydrantu, kde na ni čekala Anežka. Ze země trčela plastová trubka s kovovým kohoutkem a pod ním stála okrouhlá betonová nádoba. Kláře bleskla hlavou bláznivá myšlenka, jestli z vodovodu na hřbitově náhodou neteče mrtvá voda.

„Pojď, umyjeme si ruce od toho prachu,“ pobídla ji Anežka a roztáčela kohoutek.

Na chvilku se posadily na lavičku a nechaly si mokré ruce oschnout na sluníčku.

„Děkuji ti, žes mi tak ochotně pomohla,“ řekla Anežka, jen co se usadily.

„Rádo se stalo,“ odpověděla Klára a nebyla si jistá, jestli jí víc těší, že mohla pomoci, nebo že jí díky téhle neznámé paní rychle uběhlo odpoledne, které by jinak asi promarnila.

„Kdybys chtěla, tak zase za týden na stejném místě,“ dodala Anežka a šibalsky se usmála.

„Děkuju, já ještě uvidím,“ odpověděla zdvořile Klára, ale pomyslela si, že určitě bude mít na práci něco zábavnějšího. Brzy nato se obě zvedly a vydaly se pomalu na zpáteční cestu.

Hned nad pasekou Kláře padla do oka podivná hrobka nebo spíš mohyla. Nestála v řadě jako všechny ostatní a měla hrozně podivný tvar. Byla vysoká a vypadala jako včelí úl nebo obrovská cukrová homole, celá zelená od lišejníku.

„Co to je?“ zeptala se Klára zvědavě a prstem ukázala na podivuhodnou stavbu.

„To je hrobka Šebestiána Hněvkovského,“ odpověděla Anežka.

„Kdo to byl?“

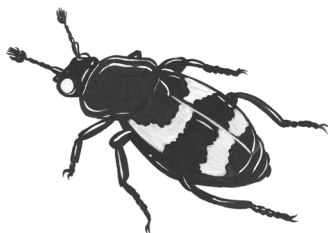
„Básník národního obrození. Dnes už ho zná málokdo, ale ve své době byl ohromně významný. Klárko, buď tak hodná a počkej na mě tamhle kousek na rozcestí. Jen si musím schovat ty hrábě,“ požádala Kláru Anežka a zmizela mezi náhrobky. Klára se trochu podivila, kam že se to uprostřed hřbitova schovávají hrábě, ale než ji Anežka došla, aspoň si nasbírala kaštany a různobarevné listy.

Cestou k bráně si Klára uvědomila, jak rozlehlé tyhle hřbitovy jsou a že by byla hračka tady zabloudit. Pod schody u brány se spolu Anežka a Klára rozloučily. Stará paní znovu poděkovala a řekla, že se ještě půjde trochu projít po hřbitově.

Odpoledne mezitím pokročilo a Klára se vydala pěšky domů.

2. kapitola

Vojta

„Stejně je to super, že dneska nemusíme do školy,“ radovaly se holky. Přes tenké bundy měly navléknutá oranžová trička s nápisem *Plamínek od srdce*. Klára a její dvě spolužačky stály na vydlážděném prostranství před nákupním střediskem a nabízely kolemjdoucím svíčky. Za vybrané dvacetikoruny se někde v dalekém domově důchodců opraví topení, ještě než začne zima. Hlavní ale je, že se nejde do školy. Sice tu musejí stát i teď, když ostatním už vyučování skončilo, ale i tak to za jeden den bez školy rozhodně stálo.

„Kuuuupte si svíííčku!“

„Plamínek od srdce zahřeje důchodce!“

„Darujte teplo! Kupte si –“ Klára se odmlčela v půlce věty, protože se přímo před ní zastavil nový zájemce o svíčku a na otevřené dlani držel zubatou zlatou minci.

„Tak já bych si jednu vzala, Klárko.“ Klára sebou trhla. Zvedla oči od dvacetikoruny a podívala se, kdo ji to oslovil jménem. Anežka měla stejný kabát, stejné boty i stejnou kabelku jako poslední, i tentýž rovně zastřižený účes. Chyběly jenom hrábě. Místo nich měla v ruce kytici nějakého štrapatého kvítí.